

Biruința lui Cristos în umilință (omilie a Sf. Josemaría despre Crăciun)

Omilia de Crăciun „Biruința lui Cristos în umilință”, rostită de Sfântul Josemaría, fondatorul Opus Dei, la 24 decembrie 1963, și publicată în volumul de omilii „E Cristos care trece”.

22.12.2024

*Lux fulgebit hodie super nos, quia
natus est nobis Dominus* ^[1] „Astăzi,
lumina va străluci peste noi, pentru

că Domnul ni s-a născut”. Aceasta este marea vestire care mișcă inimile creștinilor în această zi și care, prin ei, se adresează întregii omeniri. Dumnezeu este aici. Acest adevăr trebuie să ne umple viața: fiecare Crăciun trebuie să fie pentru noi o întâlnire specială și reînnoită cu Dumnezeu, permițând luminii și harului Său să pătrundă până în adâncul sufletelor noastre.

Ne oprim în fața Pruncului, a Mariei și a lui Iosif: Îl contemplăm pe Fiul lui Dumnezeu îmbrăcat în carnea noastră. Îmi vine în minte călătoria pe care am făcut-o la Loreto pe 15 august 1951, pentru a vizita Casa Sfântă, dintr-un motiv profund și personal. Am celebrat acolo Sfânta Liturghie. Mi-am dorit să o fac cu reculegere, dar nu m-am așteptat la fervoarea mulțimii. Nu anticipasem că, într-o astfel de zi mare de sărbătoare, mulți oameni din împrejurimi aveau să vină la Loreto,

cu acea credință binecuvântată a acestor ținuturi și cu dragostea lor față de Maica Domnului. Evlavia lor i-a condus la manifestări care, privite – cum să explic? – strict din perspectiva normelor rituale ale Bisericii, poate că nu erau pe deplin adecvate.

Astfel, în timp ce sărutam altarul, conform rubricilor Liturghiei, trei sau patru țărânci îl sărutau în același timp. Am fost distras, dar profund emoționat. Gândurile mi-au fost atrase și de faptul că în acea Casă Sfântă – despre care tradiția ne spune că a fost locuința lui Isus, Maria și Iosif – pe masa altarului se află inscripția: *Hic Verbum caro factum est*. Aici, într-o casă ridicată de mâini omenești, pe acest pământ pe care trăim și noi, a locuit Dumnezeu.

**Isus Cristos, Dumnezeu desăvârșit
și om desăvârșit**

Fiul lui Dumnezeu s-a făcut trup și este *perfectus Deus, perfectus homo* ^[2] – Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Acest mister cuprinde ceva ce ar trebui să-i miște profund pe creștini. Am fost și rămân emoționat: mi-ar plăcea să mă întorc la Loreto. Aș merge acolo cu dorința de a retrăi anii copilăriei lui Isus, meditând și repetând acel *Hic Verbum caro factum est*.

Iesus Christus, Deus Homo – Isus Cristos, Dumnezeu-Om. Una dintre *magnalia Dei* ^[3] – minunățiile lui Dumnezeu, pe care trebuie să o medităm și pentru care trebuie să-I mulțumim Domnului care a venit să aducă pacea pe pământ oamenilor de bunăvoință ^[4]. Această pace este oferită tuturor celor care doresc să-și alinieze voința la Voia cea bună a lui Dumnezeu: nu doar celor bogați, nu doar celor săraci, ci tuturor oamenilor, tuturor fraților! Toți suntem frați în Isus, fii ai lui

Dumnezeu, frați ai lui Cristos: Mama Lui este și Mama noastră.

Pe pământ există o singură rasă: rasa copiilor lui Dumnezeu. Toți trebuie să vorbim aceeași limbă, limba pe care ne-o învață Tatăl nostru din ceruri: limba dialogului lui Isus cu Tatăl Său, limba care se rostește cu inima și cu mintea, limba pe care o folosiți chiar acum în rugăciunea voastră. Este limba sufletelor contemplative, limba oamenilor spirituali, care au conștientizat filiația lor divină. Un limbaj care se exprimă în mii de mișcări ale voinței, în iluminări limpezi ale intelectului, în afecțiuni ale inimii și în hotărâri de viață dreaptă, plină de bine, de bucurie și de pace.

Trebuie să privim spre Pruncul, Iubirea noastră, în leagăn. Să-L privim știind că ne aflăm în fața unui mister. Avem nevoie să acceptăm acest mister prin credință și, tot prin

credință, să pătrundem mai adânc în conținutul său. Pentru aceasta, se cer dispozițiile umile ale sufletului creștin: să nu încercăm să reducem măreția lui Dumnezeu la conceptele noastre limitate, la explicațiile noastre omenești, ci să înțelegem că acest mister, în aparenta sa obscuritate, este de fapt o lumină care călăuzește viața omului.

„Vedem – spune Sfântul Ioan Gură de Aur – că Isus a ieșit din noi, din substanța noastră umană, și că s-a născut dintr-o mamă fecioară; dar nu înțelegem cum s-a putut realiza acest miracol. Să nu ne obosim încercând să-l descoperim: să primim cu smerenie ceea ce Dumnezeu ne-a revelat, fără să iscodim cu curiozitate ceea ce Dumnezeu a ales să păstreze ascuns” ^[5]. Astfel, prin această atitudine de respect și acceptare, vom învăța să înțelegem și să iubim; iar misterul va deveni pentru noi o

lecție minunată, mai convingătoare decât orice raționament omenesc.

Sensul divin al mersului pământesc al lui Isus

Întotdeauna am încercat, atunci când vorbesc în fața scenei din Betleem, să-L privesc pe Cristos, Domnul nostru, în acest fel: înfășurat în scutece, așezat pe paiele unei iesle. Și când El este încă un Copil, care nu spune nimic, să-L văd deja ca pe un Doctor, ca pe un Învățător. Simt nevoia să-L contemplan astfel, pentru că trebuie să învăț de la El. Iar pentru a învăța de la El, trebuie să încercăm să-I cunoaștem viața: să citim Sfânta Evanghelie, să medităm la scenele pe care Noul Testament ni le relatează, pentru a pătrunde sensul divin al mersului pământesc al lui Isus.

Căci trebuie să reproducem, în viața noastră, viața lui Cristos, cunoscându-L pe Cristos: prin citirea

constantă a Sfintei Scripturi și meditarea asupra ei, prin rugăciune – așa cum facem acum, în fața iesziei. Trebuie să înțelegem lecțiile pe care Isus ni le oferă încă din copilărie, din momentul în care s-a născut, din clipa în care ochii Săi s-au deschis spre acest pământ binecuvântat al oamenilor.

Isus, crescând și trăind ca unul dintre noi, ne dezvăluie că existența umană, viața de zi cu zi, cu îndatoririle sale obișnuite, are un sens divin. Chiar dacă am reflectat mult la aceste adevăruri, trebuie să ne umplem mereu de uimire, gândindu-ne la cei treizeci de ani de obscuritate care reprezintă cea mai mare parte a trecerii lui Isus printre frații Săi oamenii. Ani de umbră, dar care pentru noi strălucesc cu claritatea luminii soarelui. Mai bine zis, ne aduc o strălucire care luminează zilele noastre și le dă un sens autentic, pentru că suntem

creștini obișnuiți, care duc o viață ordinară, asemănătoare cu a atâtor milioane de oameni din cele mai diverse colțuri ale lumii.

Astfel a trăit Isus timp de treizeci de ani: a fost *fabri filius* ^[6] – fiul tâmplarului. După aceea, au urmat cei trei ani de viață publică, însoțiți de aclamațiile mulțimilor. Oamenii se mirau: Cine este acest Om? De unde știe atâtea lucruri? Pentru că viața Lui fusese aceeași cu viața obișnuită a oamenilor din poporul și țara Sa. Era *faber, filius Mariae* ^[7] – tâmplarul, fiul Mariei. Și totuși, El era Dumnezeu. Realiza răscumpărarea întregului neam omenesc și atrăgea toate lucrurile la Sine ^[8].

Ca orice alt eveniment din viața Sa, nu ar trebui niciodată să contemplăm acești ani ascunși ai lui Isus fără a ne lăsa impresionați de ei, fără a-i recunoaște pentru ceea ce

sunt: chemări directe de la Domnul, care ne invită să ieșim din egoismul nostru și din confortul propriu. Domnul cunoaște limitele noastre, tendința spre personalism și ambiția: dificultatea noastră de a uita de noi înșine și de a ne dăruia altora. El știe ce înseamnă să nu găsești iubire și să simți că cei care spun că Îl urmează o fac doar pe jumătate. Gândiți-vă la scenele cutremurătoare pe care ni le descriu Evangheliștii, în care vedem Apostolii încă plini de aspirații lumești și de planuri strict omenești. Și totuși, Isus i-a ales, i-a ținut aproape de El și le-a încredințat misiunea pe care El Însuși o primise de la Tatăl.

El ne cheamă și pe noi și ne întreabă, așa cum i-a întrebat pe Iacob și Ioan: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* ^[9] : „Sunteți dispuși să beți paharul – acest pahar al dăruirii complete în împlinirea voinței Tatălui – pe care Eu urmează să-l

beau?”. *Possumus!* ^[10]; „Da, suntem dispuși!” – a fost răspunsul lui Ioan și Iacob. Dar voi și eu, suntem noi cu adevărat dispuși să împlinim, în toate, voința Tatălui nostru din ceruri? I-am dăruit noi Domnului întreaga noastră inimă sau suntem încă atașați de noi înșine, de interesele noastre, de confortul personal, de iubirea noastră de sine? Există ceva în viața noastră care contrazice condiția noastră de creștini, care ne împiedică să ne purificăm? Astăzi avem ocazia să ne corectăm.

Mai întâi, trebuie să fim convinși că Isus ne adresează personal aceste întrebări. El este Cel care ni le pune, nu eu. Eu însumi nu aș îndrăzni să mi le pun. Urmez rugăciunea mea în glas tare, iar voi, fiecare în parte, în adâncul sufletului, îi mărturisiți Domnului: Doamne, cât de mic și slab sunt! Cât de laș am fost de atâtea ori! Câte greșeli am făcut: atunci și

acolo, aici și dincolo. Și, totuși, putem exclama: Îți mulțumesc, Doamne, că m-ai susținut cu mâna Ta, căci fără Tine m-aș vedea capabil de toate infamiile. Nu mă părăsi, nu mă lăsa singur, poartă-mă mereu ca pe un copil. Fă-mă să fiu puternic, curajos, neclintit. Dar ajută-mă ca pe o făptură lipsită de experiență; ia-mă de mână, Doamne, și pune-o pe Mama Ta lângă mine, ca să mă ocrotească. Și astfel, *possumus!* – vom putea, vom fi capabili să Te avem pe Tine ca model.

Nu este o prezumție să spunem *possumus!* Isus Cristos ne învață acest drum divin și ne cere să-l urmăm, pentru că El l-a făcut uman și accesibil slăbiciunii noastre. De aceea, S-a smerit atât de mult.

„Acesta este motivul pentru care Domnul – care, ca Dumnezeu, era egal cu Tatăl – S-a coborât, luând chip de rob. Totuși, El S-a micșorat doar în

măreție și putere, nu în bunătate sau milă” ^[11] ____.

Bunătatea lui Dumnezeu dorește să ne facă drumul mai ușor. Să nu respingem invitația lui Isus, să nu-I spunem nu, să nu fim surzi la chemarea Sa: pentru că nu există nicio scuză, nu avem niciun motiv să credem că nu putem. El ne-a învățat prin exemplul Său. „De aceea, frații mei, vă implor: să nu permiteți ca un model atât de prețios să vă fi fost arătat în zadar, ci conformați-vă Lui și reînnoiți-vă în spiritul sufletului vostru” ^[12] ____.

A trecut prin lume făcând bine

Vedeți cât de necesar este să-L cunoaștem pe Isus și să-I contemplăm viața cu iubire? De multe ori am căutat definiția, biografia lui Isus în Sfintele Scripturi. Am găsit-o atunci când am citit că, în doar două cuvinte, Duhul Sfânt o rezumă: *pertransiit beneficiendo* ^[13] ____.

Toate zilele lui Isus Cristos pe pământ, de la nașterea Sa până la moarte, au fost astfel: *pertransiit benefaciendo*, le-a umplut făcând bine. Și în alt loc, Scriptura spune: *bene omnia fecit* ^[14]: a împlinit toate lucrurile bine, a dus totul la bun sfârșit, nu a făcut decât bine.

Dar noi, tu și cu mine, ce facem? Să privim cu sinceritate în noi înșine și să vedem dacă avem ceva de corectat. Eu, unul, găsesc în mine multe lucruri care trebuie refăcute. Știind că sunt incapabil să fac binele de unul singur și amintindu-mi că Isus Însuși ne-a spus că fără El nu putem face nimic ^[15], tu și cu mine mergem la Domnul, cerându-I ajutorul prin Maica Sa, în aceste dialoguri intime, caracteristice sufletelor care Îl iubesc pe Dumnezeu. Nu voi adăuga mai mult, pentru că fiecare dintre voi trebuie să-I vorbească Domnului conform propriilor nevoi. În tăcerea inimii,

fără zgomotul cuvintelor, chiar acum, în timp ce vă dau aceste sfaturi, aplic personal această învățătură la propria mea micime.

Pertransiit benefaciendo. Ce a făcut Isus Cristos pentru a răspândi atât de mult bine – și numai bine – oriunde a trecut? Sfintele Evanghelii ne oferă o altă biografie a lui Isus, rezumată în trei cuvinte latinești, care ne dau răspunsul: *erat subditus illis* ^[16], El a ascultat. Astăzi, când trăim într-o atmosferă încărcată de neascultare, de murmurare și dezbinare, trebuie să prețuim în mod deosebit virtutea ascultării.

Sunt un mare prieten al libertății și, tocmai de aceea, iubesc această virtute creștină. Trebuie să simțim că suntem copii ai lui Dumnezeu și să trăim cu dorința de a împlini voia Tatălui nostru. Să facem lucrurile conform voinței lui Dumnezeu, pentru că așa ne dorim – un motiv

care este, de fapt, cel mai supranatural.

Spiritul Opus Dei, pe care am încercat să-l trăiesc și să-l transmit timp de mai bine de treizeci și cinci de ani, m-a ajutat să înțeleg și să iubesc libertatea personală. Când Dumnezeu, Domnul nostru, ne oferă harul Său și ne cheamă cu o vocație specifică, este ca și cum ne-ar întinde o mână părintească, plină de putere și, mai ales, de iubire. Pentru că ne caută unul câte unul, ca pe niște fiice și fii ai Săi, știind bine cât suntem de slabi. Domnul așteaptă de la noi să facem efortul de a-I lua mâna, această mână pe care ne-o întinde: Dumnezeu ne cere să facem un pas, ca dovadă a libertății noastre. Și, pentru a ști cum să facem acest lucru, trebuie să fim smeriți, să ne simțim copii mici și să iubim ascultarea binecuvântată cu care răspundem la binecuvântata paternitate a lui Dumnezeu.

Trebuie să-I permitem Domnului să intre în viața noastră cu încredere, fără a întâmpina obstacole sau colțișoare ascunse. Noi, oamenii, avem tendința de a ne apăra, de a ne agăța de egoismul nostru. Încercăm mereu să fim regi, chiar dacă domnim doar peste propria noastră mizerie. Gândindu-ne la acest lucru, vom înțelege de ce avem nevoie să ne întoarcem la Isus: pentru ca El să ne facă cu adevărat liberi, iar astfel să putem sluji lui Dumnezeu și tuturor oamenilor. Numai așa vom descoperi adevărul cuvintelor Sfântului Paul: „Acum că ați fost eliberați de păcat și ați devenit robi ai lui Dumnezeu, ați primit sfințirea ca rod al vostru iar, în cele din urmă, viața veșnică. Căci plata păcatului este moartea, dar viața veșnică este dar al lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru” ^[17].

Așadar, să fim prudenți, pentru că tendința noastră spre egoism nu

moare, iar ispita poate apărea în multe forme. Dumnezeu ne cere ca, prin ascultare, să ne exercităm credința, pentru că voința Sa nu se manifestă zgomotos sau ostentativ. Uneori, Domnul ne sugerează voința Sa ca pe un glas blând, din adâncul conștiinței noastre: iar noi trebuie să ascultăm cu atenție, să discernem acel glas și să-I rămânem credincioși.

De multe ori, El ne vorbește prin intermediul altor oameni, iar uneori defectele acelor persoane sau gândul că poate nu sunt bine informate ori că nu au înțeles toate detaliile problemei pot deveni pentru noi o scuză pentru a nu asculta.

Toate acestea pot avea o semnificație divină, pentru că Dumnezeu nu ne cere o ascultare oarbă, ci o ascultare inteligentă. Suntem responsabili să-i ajutăm pe ceilalți cu lumina înțelegerii noastre. Dar să fim sinceri cu noi înșine: să analizăm, în fiecare

situație, dacă iubirea pentru adevăr este cea care ne motivează, sau dacă suntem mânați de egoism și de atașamentul față de propria noastră judecată. Când ideile noastre ne separă de ceilalți și ne îndeamnă să rupem comuniunea cu frații noștri, este un semn clar că nu acționăm conform spiritului lui Dumnezeu.

Să nu uităm: a asculta, repet, necesită smerenie. Să privim din nou exemplul lui Cristos. Isus ascultă și se supune lui Iosif și Mariei. Dumnezeu a venit pe pământ pentru a asculta și pentru a asculta de creaturi. Două creaturi desăvârșite: Sfânta Maria, Mama noastră, mai mare decât Ea este doar Dumnezeu; și acel bărbat curat, Iosif. Dar tot creaturi sunt. Iar Isus, care este Dumnezeu, le ascultă. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu pentru a putea iubi voința Sa și pentru a ne dori să răspundem chemărilor Sale prin împlinirea obligațiilor vieții noastre de zi cu zi:

în îndatoririle noastre de stare, în profesie, în muncă, în familie, în relațiile sociale, în suferința noastră și a altora, în prietenie, în dorința de a face ceea ce este bun și drept.

Când vine Crăciunul, îmi place să privesc imaginile Pruncului Isus. Aceste reprezentări, care ni-l arată pe Domnul smerit, îmi amintesc că Dumnezeu ne cheamă, că Atotputernicul a ales să se arate neajutorat, că a dorit să aibă nevoie de oameni. Din ieslea din Betleem, Cristos îmi spune și vă spune că are nevoie de noi, ne cheamă la o viață creștină fără compromisuri, o viață de dăruire, de muncă și de bucurie.

Nu vom cunoaște niciodată adevărata veselie dacă nu Îl imităm cu sinceritate pe Isus; dacă nu suntem, precum El, smeriți. Permiteți-mi să repet: ați observat unde este ascunsă măreția lui Dumnezeu? Într-o iesle, în niște

scutece, într-o peșteră. Eficacitatea răscumpărătoare a vieților noastre poate fi atinsă doar prin smerenie, renunțând să ne mai concentrăm asupra noastră înșine și asumându-ne responsabilitatea de a-i ajuta pe ceilalți.

Uneori, chiar și printre sufletele bune, este obișnuit să apară conflicte personale care creează preocupări serioase, dar care nu au nicio bază obiectivă. Originea acestor conflicte constă în lipsa cunoașterii de sine, care duce la mândrie: dorința de a fi în centrul atenției și al aprecierii, teama de a nu arăta rău, refuzul de a face bine și a dispărea în umbră, dorința obsesivă de siguranță personală. În acest fel, multe suflete care ar putea trăi o pace minunată și o bucurie imensă ajung să fie nefericite și sterile din cauza orgoliului și a vanității.

Cristos a fost smerit cu inima ^[18]. Pe tot parcursul vieții Sale, nu a dorit pentru Sine nimic special, niciun privilegiu. La început a fost în pântecul Mamei Sale timp de nouă luni, ca orice alt om, cu o naturalețe desăvârșită. Domnul știa foarte bine că omenirea avea nevoie urgentă de El. Îi era foame să vină pe pământ pentru a salva toate sufletele, dar nu a grăbit timpul. A venit la ceasul potrivit, așa cum vin pe lume ceilalți oameni. De la concepție până la naștere, nimeni – în afară de Sfântul Iosif și Sfânta Elisabeta – nu a observat această minune: Dumnezeu care vine să locuiască printre oameni.

Crăciunul este înconjurat de o simplitate admirabilă: Domnul vine fără fanfară, necunoscut de toți. Pe pământ, doar Maria și Iosif iau parte la aventura divină. Apoi, păstorii, avertizați de îngeri. Și mai târziu, acei magi din Răsărit. Astfel se

desfășoară evenimentul
transcendental prin care cerul și
pământul, Dumnezeu și omul, se
unesc.

Cum este posibil să avem o inimă
atât de împietrită încât să ne
obișnuim cu aceste scene?

Dumnezeu se smerește pentru ca noi
să ne putem apropia de El, pentru ca
iubirii Sale să Îi putem răspunde cu
iubirea noastră, pentru ca libertatea
noastră să se plece nu doar în fața
spectacolului puterii Sale, ci și în fața
minunii smereniei Sale.

Măreția unui Copil care este
Dumnezeu: Tatăl Său este
Dumnezeul care a creat cerurile și
pământul, iar El este acolo, într-o
iesle, *quia non erat eis locus in
diversorio* ^[19]; pentru că nu era loc
pentru ei în han. Nu s-a găsit alt loc
pe pământ pentru Stăpânul întregii
creații.

A împlinit voia Tatălui Său Dumnezeu

Nu mă abat de la adevărul cel mai riguros dacă vă spun că Isus continuă să caute și astăzi un loc în inimile noastre. Trebuie să-I cerem iertare pentru orbirea noastră personală, pentru lipsa noastră de recunoștință. Trebuie să-I cerem harul de a nu-I mai închide niciodată ușa sufletului nostru.

Domnul nu ne ascunde faptul că această supunere deplină față de voința lui Dumnezeu cere renunțare și dăruire, pentru că Iubirea nu revendică drepturi: ea își dorește să slujească. El a mers primul pe acest drum. Isuse, cum ai ascultat? *Usque ad mortem, mortem autem crucis* ^[20], până la moarte și încă moarte pe cruce. Este nevoie să ieși din tine însuți, *să-ți complici viața*, să o pierzi pentru iubirea lui Dumnezeu și a sufletelor. „Iată, tu ai vrut să trăiești

și să eviți orice suferință; dar Dumnezeu a vrut altceva. Există două voințe: voința ta trebuie să fie corectată pentru a se conforma voinței lui Dumnezeu, și nu voința lui Dumnezeu să fie distorsionată pentru a se adapta la a ta” ^[21] —.

Am văzut cu bucurie multe suflete care și-au pus viața în joc – așa cum ai făcut Tu, Doamne, *usque ad mortem* – până la moarte, pentru a împlini ceea ce voința lui Dumnezeu le cerea: și-au dedicat eforturile și munca lor profesională slujirii Bisericii, pentru binele tuturor oamenilor.

Să învățăm să ascultăm, să învățăm să slujim: nu există o mai mare stăpânire decât dorința de a te dăruie de bunăvoie pentru a fi de folos altora. Atunci când simțim mândria care fierbe în noi, orgoliul care ne face să ne credem supraoameni, este momentul să spunem nu, să afirmăm

că singurul nostru triumf trebuie să fie cel al umilinței. În acest fel, ne vom identifica cu Cristos pe Cruce, nu supărați, neliniștiți sau lipsiți de bunăvoință, ci bucuroși: pentru că această bucurie, în uitarea de sine, este cea mai autentică dovadă a iubirii.

Permiteți-mi să revin, încă o dată, la simplitatea și ingenuitatea vieții lui Isus, pe care v-am invitat să le contemplați de atât de multe ori. Acei ani ascunși ai Domnului nu sunt lipsiți de sens și nici nu reprezintă doar o pregătire pentru anii care aveau să urmeze, cei ai vieții Sale publice. Din 1928 am înțeles limpede că Dumnezeu dorește ca creștinii să ia exemplu din întreaga viață a Domnului. Am înțeles în mod special valoarea vieții Sale ascunse, a vieții Sale de muncă obișnuită, trăită printre oameni: Domnul dorește ca multe suflete să își găsească drumul în acei ani de viață tăcută, lipsită de

strălucire. A asculta de voința lui Dumnezeu înseamnă întotdeauna să ieșim din egoismul nostru; însă aceasta nu presupune neapărat să ne îndepărtăm de circumstanțele obișnuite ale vieții, de condiția, profesia sau poziția socială pe care o împărtășim cu ceilalți oameni.

Visez – și acest vis a devenit realitate – la mulțimi de copii ai lui Dumnezeu care se sfințesc în viața lor de cetățeni obișnuiți, împărtășind grijile, speranțele și eforturile lor cu ceilalți. Trebuie să proclam acest adevăr divin: dacă rămâneți în mijlocul lumii, nu este pentru că Dumnezeu a uitat de voi, nici pentru că Domnul nu v-a chemat. El v-a invitat să rămâneți în activitățile și preocupările pământului, pentru că v-a făcut să înțelegeți că vocația voastră umană, profesia voastră, calitățile voastre nu doar că nu sunt străine de planurile Sale divine, ci El

le-a sfințit, transformându-le într-o ofrandă plăcută Tatălui.

A-i reaminti unui creștin că viața sa nu are alt sens decât acela de a împlini voința lui Dumnezeu nu înseamnă a-l separa de ceilalți oameni. Dimpotrivă, în multe cazuri, porunca Domnului este să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El ^[22], trăind alături de ceilalți și asemenea lor, dăruindu-ne cu totul pentru a-L sluji pe Domnul în lume, astfel încât iubirea lui Dumnezeu să fie mai bine cunoscută tuturor sufletelor: pentru a le arăta că drumurile divine pe acest pământ au fost deschise.

Domnul nu s-a mulțumit doar să ne spună că ne iubește, ci ne-a arătat acest lucru prin faptele Sale. Să nu uităm că Isus Cristos s-a întrupat pentru a ne învăța, pentru ca noi să învățăm să trăim viața ca adevărați copii ai lui Dumnezeu. Amintiți-vă preambulul evanghelistului Luca din

Faptele Apostolilor: *Primum quidem sermonem feci de omnibus, o Theophile, quae coepit Iesus facere et docere* ^[23] – „Am vorbit despre lucrurile cele mai remarcabile pe care Isus le-a făcut și le-a predicat”. El a venit să ne învețe, dar făcând; a venit să ne învețe, dar fiind modelul nostru, Învățătorul și exemplul nostru prin comportamentul Său.

Acum, stând înaintea Pruncului Isus, putem continua examinarea noastră personală: suntem hotărâți să facem din viața noastră un model și o învățătură pentru frații noștri, pentru semenii noștri? Suntem hotărâți să fim alți Cristos? Nu este suficient să o spunem doar cu vorbele. Tu – vă întreb pe fiecare dintre voi și mă întreb pe mine însumi – tu, care, fiind creștin, ești chemat să fii un alt Cristos, meriți să se spună despre tine că ai venit *facere et docere*, să faci lucrurile ca un copil al lui Dumnezeu, atent la

voința Tatălui, astfel încât, în acest fel, să poți atrage toate sufletele spre participarea la lucrurile bune, nobile, divine și umane ale Răscumpărării? Trăiești viața lui Cristos în viața ta obișnuită, în mijlocul lumii?

A face faptele lui Dumnezeu nu este un simplu joc de cuvinte frumoase, ci o chemare de a te consuma pe tine însuți din Iubire. Trebuie să mori față de tine însuți pentru a renaște la o viață nouă. Căci astfel a ascultat Isus, până la moarte, și încă moarte pe cruce: *mortem autem crucis*.

Propter quod et Deus exaltavit illum
[24] — și de aceea Dumnezeu L-a înălțat. Dacă ne supunem voinței lui Dumnezeu, Crucea va deveni și Înviere, înălțare. În noi se va împlini, pas cu pas, viața lui Cristos: se va putea spune cu adevărat că am trăit străduindu-ne să fim buni copii ai lui Dumnezeu, că am trecut prin viață făcând binele, în ciuda slăbiciunilor

și greșelilor noastre personale, oricât de numeroase ar fi ele.

Și când va veni moartea, care va veni negreșit, o vom aștepta cu bucurie, așa cum am văzut că au făcut-o atâția oameni sfinți, în mijlocul vieții lor obișnuite. Cu bucurie: pentru că, dacă L-am imitat pe Cristos în a face binele – în a asculta și a purta Crucea, în ciuda lipsurilor noastre – vom învia ca El: *Surrexit Dominus vere!* ^[25] – Adevărat a înviat!

Isus, care s-a făcut copil – meditați la aceasta – a biruit moartea. Prin smerenie, prin simplitate, prin ascultare: prin divinizarea vieții simple și obișnuite a creaturilor, Fiul lui Dumnezeu a fost biruitor.

Acesta a fost triumful lui Isus Cristos. Astfel ne-a ridicat la nivelul Său, la nivelul de copii ai lui Dumnezeu, coborând la nivelul nostru: la nivelul copiilor oamenilor.

[1] Cf. Is 9,2; Introit al Liturghiei a II-a din ziua Nașterii Domnului.

[2] Simbolul *Quicumque*.

[3] Fap 2,11.

[4] Lc 2,14

[5] Sf. Ioan Gură de Aur, *In Matthaeum homiliae*, 4, 3 (PG 57, 43).

[6] Mt 13,55.

[7] Mc 6,3.

[8] In 12,32.

[9] Mt 20,22.

[10] Mt 20,22.

[11] Sf. Bernard, *Sermo in die nativitatis*, 1, 1-2 (PL 183, 115).

[12] Sf. Bernard, *ibid.*, 1, 1.

[13] Fap 10,38.

[14] Mc 7,37.

[15] Cf. In 15,5.

[16] Lc 2,51.

[17] Rom 6,2-23.

[18] Cf. Mt 11,29.

[19] Lc 2,7.

[20] Fil 2,8-9

[21] Sf. Augustin, *Enarrationes in psalmos*, 31, 2, 26 (PL 36, 274).

[22] Cf. In 13,34-35.

[23] Fap 1,1.

[24] Fil 2,8-9.

[25] Lc 24,34.

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
biruinta-lui-cristos-in-umilinta-omilie-a-
sf-josemaria-despre-craciun/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/biruinta-lui-cristos-in-umilinta-omilie-a-sf-josemaria-despre-craciun/)
(06.08.2025)